

11899
S^o
INDO-CHINOIS
1090

TRÚC-LÂM dịch và giữ bản quyền

CÁI THÀNH

BÍ MẬT

(TRÌNH THẨM TIÊU THUYẾT)

*Dépôt Légal
Trúc Lâm*

Một quyển chọn bộ

Giá 0\$20

IN TẠI PHÙ-VĂN-ĐƯỜNG
HANOI

CÁI THÀNH

BÍ MẬT

TRÌNH TRÁM TIÊU THUYẾT

000000

100000

CÁI THÀNH BÍ MẬT

(TRINH-THẨM TIỂU-THUYẾT)

I. — *Người đầu gặp gỡ làm chi....*

— Nàng không say sóng chứ ??

Chàng Bá-Miên vừa hỏi vừa tựa vào lan can tàu, gần chỗ nàng Phi-Lệ đứng. Nàng Phi-Lệ người bé nhỏ mặt trái soan, răng rấp riu ràng. Ăn mặc tuy sơ sài nhưng có phần thanh nhã. Chàng Bá-Miên người tầm thước, khỏe mạnh, mặt mũi sáng sủa, tuổi độ 23, 24. Vừa hỏi vừa nhìn Phi-Lệ một cách si tình. Phi-Lệ thấy tiếng người hỏi ngoảnh lại thấy chàng bèn mỉm cười rờ tay ra bắt nói :

— Chàng Bá-Miên đấy ư. Chàng thế nào ? Tôi không say sóng tí nào cả.

— Nàng được bình an tới mừng vì đàn bà yếu ớt khó chịu được sóng gió.

— Tôi cũng mừng không say sóng. Nhưng chỉ ngại là một mình ở lẫn với các người Mỹ này khó chịu lắm.

Đôi uyên ương ấy là 2 người ở Pháp sang Mỹ quốc tìm cách sinh nhai. Mới lên tàu Phàn-sử công tư làm quen nhau ngay, vì chung quanh toàn người ngoại quốc cả nên chỉ gặp được người đồng bang là sự rất đáng mừng. Vả lại 2 người đương độ trai trẻ, cùng nhà nghèo bỏ cô, mới gặp nhau đã nghĩ có lẽ ông tơ se dây cho được cùng

8° Indoch.
1090

nhau chung gánh giang sơn ?

Phi-Lệ mặt bao giờ cũng có vẻ âu sầu, vì nhà đã nghèo lại bỏ côi. Khi còn nhỏ có người anh họ góa vợ nhà giàu nuôi cho đi học ; khi 17 tuổi đỗ bằng Tiểu học thì người anh họ lấy vợ kế không nuôi Phi-Lệ nữa. Nàng phải vào trường xin việc. Nhưng lương bổng ít ỏi nên đắp tầu sang Mỹ tìm cách làm giàu. Nghe nói thành Cồ-uyên phồn thịnh, bèn quyết chí sang tìm việc.

Chàng Bá-Miên cũng bỏ côi từ thuở nhỏ, nhờ ông chú nuôi cho ăn học, nhưng chả may nhà nghèo không đủ chu cấp cho chàng học hành cho đến trớn, nên đỗ Tú-tài xong phải thôi đi làm. Vài năm sau ông chú mất chàng bèn bán cả đồ đạc, bao nhiêu tiền đem cả sang Mỹ để sinh lãi.

Bá-miên thấy nàng Phi-Lệ nhút nhát quá bèn bảo :

— Nàng phải đi lại làm quen với hành khách, Nghe đâu có mấy ông đại phú ở Chi-cô, Sán-lưu và Phi-lưu-Độ đều là những ông vua mỏ đồng mỏ rầu và mỏ sắt cả ; làm quen với người ta cũng hay, vì mình còn mong người ta cất nhắc cho.

— Nghe đâu có cả nhà đại phú ở Cồ-uyên là Sà-ly-tôn nữa.

— Thế à ? ước gì ông ta biết mình và rúp mình thì hay biết dường nào. Tôi chưa biết mặt ông

ta, chỉ trông thấy vợ ông ta thôi.

— Thật là tuyệt sắc giai nhân.

— Nhưng có tính kiêu kỳ lạnh lẽo. Tôi nghe người ta nói bà ta lấy ông ta chỉ vì tham của chứ không ưa gì ông ta. Còn ông ta thì chung hậu có một, hết lòng chiều đãi vợ. Hôm nọ gọi con hát về nhà hát, ông ta phải giả đâu 5 vạn phật lạng một tối. Hôm sau lại đòi mua một chuỗi hạt trai giá 2 triệu phật lạng để đi khiêu vũ.

— Sao lại có người đàn bà kỳ thế ?

— Lại thế này mới lạ nữa. Người ta đồn rằng ông Sa-ly-tôn trước xuất thân là thằng đánh giấy thuê, sau bán nhật trình, chạy giấy, rành rậm được ít vốn mở cửa hàng tạp hóa, rồi làm ăn rần rần 30 năm nay bây giờ có hàng trăm triệu mỹ kim.

— Người ta nói vậy đó, ai lại xuất thân hàn vi thế mà nổi có đồ như thế này được, để tôi nói chuyện Sa-ly phu nhân cho chàng nghe.

— Sao nàng biết.

— Tôi gặp bà ta trên tàu nên bắt chuyện ngay. Ông cho bà ta là kiêu kỳ nhưng đối với tôi rất tử tế không có gì là đáng chê cả. Hôm qua bà ta gọi tôi vào trong buồng bảo rằng bà ta trong lòng buồn bực không muốn giao du với ai cả, sau có hỏi tôi có biết đàn thì gảy vài khúc cho nghe. Tôi

gảy một bài đàn, bà ta nghe lấy làm thích lắm, miệng mỉm cười. Hai cặp môi mới đẹp làm sao, chàng có nhận hai cặp môi ấy không? Thật là tươi như hoa hải đường.

— Có, sau bà ta có bảo gì không?

— Bà ta nói phải theo chồng sang Cô-ri-en có việc cần, và có phen nản ở lẫn với những người hoa kiều khó chịu lắm. Bà ta có hỏi tôi, ra ráng sợ hãi :

« Chị có gặp thằng khách nào trên tàu không? Tôi nói ; có một khách tên là Đạo.

« — Đạo à? chị ơi chị có gặp nó bảo đừng quấy
« nhiều tôi nữa. Nó gặp tôi cứ sán quanh quẩn
« bên mình (bấy giờ tôi còn ở bên Pháp) lúc
« thì chào bán đồ thêu lúc thì chào bán quạt. Tôi
« đã bảo không mua, đuổi đi một lúc nó lại đến ;
« khó chịu quá, đã tưởng sống tàu thoát được
« ai ngờ nó lại đi theo không biết định làm gì ;
« trông mặt nó mà ghê ! Hai mắt sếch ngược, ra
« vàng nghệ, mũi tẹt, miệng cười tai ác.

« — Sao chị không bảo ông đuổi nó đi?

« — Chị bảo có cơ gì đuổi nó đi ; nó là người
« buôn bán, mình chả mua thời thôi. đuổi thế nào,
« được nó.

« — Nếu chị sợ thì đến tối chị vào ngủ trong
« buồng ông có được không ?

« Sà-ly phu nhân cười nói : chị chờ cười tôi, tự
« khi lấy nhà tôi chưa hề ở trung buồng bao
« giờ.

« Tôi nói : thế thì chị ngủ với tôi vậy,

« Phu nhân mừng rỡ cảm ơn. Chúng tôi nói
« truyện mãi khuya mới đi ngủ. Tôi không sao
« ngủ được. Sáng ngày lại phải ngồi kèm với phu
« nhân. Bây giờ phu nhân đang vấn tóc nên mới
« ra ngoài chơi một lát.

Bá-miên và Phi-lê đang nói truyện thì Y-linh
(Sà-li phu nhân) mở cửa đi ra. Phu nhân mặc bộ
áo hồ thủy diễm kim tiến, hai chân nhỏ siu đi
đôi giày nhung sanh. Hai tay trắng như ngà cầm
cái quạt lông Đường-nga phe phẩy, thực là một
nàng tiên vậy. Y-linh lại giắt Phi-lê ra đầu tàu
nói truyện. Trông thấy Bá-miên chả thèm chào
hỏi làm cho chàng hơi có ý ngượng.

II. — Cuộc đấu khẩu

Bá-miên một mình buồn đi lẫn thẩn trên sàn
tàu. Đi qua buồng đánh bạc không dám vào sợ
đam mê vào đấy mất cả vốn liếng, chàng bèn
sang buồng hút thuốc ngồi ngẫm. Ở đấy nhiều người
ăn mặc rất lịch sự đương uống rượu hút thuốc
nói truyện âm ỹ ; chàng ngồi vào góc buồng giờ
báo ra xem. Bụng chàng phân vân đang so sánh
cái đẹp nhũn nhặn của Phi-Lê với cái đẹp rực rỡ

của Y-Linh Mắt thì nhìn vào nhật báo, trí khôn ở đâu đâu không nghe thấy tiếng một người Mỹ béo đầy đương nói to :

« Các ông chớ có khoe tàu Mã-tử của Phổ-quốc làm gì. Hãì xem cái tàu nước Mỹ tôi mới đóng. Thật là một cái phù thành. Rộng ba mươi thước, giải 150 thước mỗi giờ đi 27 hải lý. chở được 32000 tấn đồ hàng và 2300 hành khách. Làm chiếc tàu này mất 30 triệu bạc. Đủ hết cả; một nhà ăn, chứa được 500 người. có sân đánh quần. có sân tập thể thao, có nhà hát nhà chớp bóng. vườn, hàng bán tạp hóa.

Mọi người nghe nói đều tỏ ý khen ngợi, Người Mỹ lấy làm đắc ý cầm cốc rượu uống cạn một hơi rồi đưa mắt nhìn trung xem có ai phản đối gì chẳng.

Thấy chàng Bá-Miên cứ ngồi điềm nhiên như thường thì giận quá chạy lại hỏi;

— Tôi nói cho mọi người nghe nước tôi có chiếc tàu to như thế ai cũng khen ngợi, ông cứ điềm nhiên là ý làm sao, nói cho tôi biết ?

Bá-miên thấy người hỏi như chợt tỉnh cơn mê nói; Phàm cái gì hay, hoặc rõ tôi được mục kích mới khen hay chê.

— Ông phải biết nước tôi thiên hạ không nước nào sánh kịp. Thứ nhất nhiều mỏ vàng, thứ nhì

nhiều sông to như sông Mi-sĩ-bỉ dài 5.000.000 thước. Núi Bồng-sơn cao 5400 thước...

— Nhưng còn kém Hỉ-mã-lạp-sơn cao những 8839 thước.

Người kia ngần ngại giây phút lại nói : Thác-Nê-yên và Nê-á-gia thật là thiên hạ vô song, có cây cổ thụ 3000 năm. Nhưng cái ấy ông có chịu là quý vật không ?

Bá-miên bĩu môi nói : mọi nước có hổ, báo, voi gấu. Nước ông chả có gì là kém rồi.

Người Mỹ nghe đến đây hơi chịu lẽ nhưng cũng nói rồn :

— Rồi nước tôi sẽ có. Ông hãy xem tỉnh Cô-Uyên nước tôi thế nào ?

— Là một tỉnh nhỏ như tỉnh nước tôi chứ gì.

— Ông này còn mơ hồ tệ, bây giờ khác cả, toàn nhà cao ngất giời, ông đã xem nhà ga Hư-sơn chưa ? Bốn chục thang máy 4000 buồng. 5000 cửa sổ. Ông đã xem cái cầu Bô-linh chưa ? Rải nhất thế giới àm mất 75 triệu bạc.

— Người ta bảo kiểu xấu.

— Ông đã xem những đường xe hỏa nước tôi chưa ? Rải 350.000 cây lô mét.

— Mỗi năm 80.000 người chết về hỏa sa còn danh già gì.

— Những rủi ro ấy không đáng kể.

Nói xong lại rót một cốc rượu uống một hơi cạn. Mọi người lúc ấy nhân người Mỹ kia đang rót rượu uống, ngầm ra hiệu bảo Bá-miên thôi đi đừng nói nữa.

Bá-miên cứ tự nhiên như không, chờ cùng người kia đấu khẩu lần nữa.

Người Mỹ nói: nước tôi bây giờ nhiều người quá ít nữa phải ri sang Trung-hoa ở mới vừa.

— **Biết** đâu Trung-hoa ri dân sang nước ông trước.

Nghe thấy Bá-miên nói vậy người Mỹ giận quá, ném cốc xuống đất gõ tan chạy ra khỏi buồng.

Mọi người bấy giờ nhao nhao tỏ ý sợ thay cho Bá-miên... Một người ghé vào tai bảo rằng :

— « Ông ơi ! ông cứ cứng cổ mãi, tay này không phải là tay vừa đâu. »

— Y là gì mà ghé gớm thế ?

— Chính y là Sa-ly-tôn, giàu có ức triệu bên Cò-Uyên.

Bá-miên rất mình mới biết vì cơ gì mọi người đều kính sợ Sa-ly-tôn, và hồi đã quá nhời, nhưng việc đã lỡ đành mặc cho đến đâu hay đấy :

*Cũng liều nhắm mắt đưa chân,
Đề xem con tạo soay vần đến đâu.*

III.—Đạo

Chiều hôm ấy Y-linh ngồi chơi trên sàn tàu.

Phi-lệ ngồi cạnh nói :

— Mai tàu đến Cò-uyên đây.

Y-linh nói : chị đến Cò-uyên làm gì ?

— Tôi định đến giấy Pháp-văn và giấy đàn kiểm ăn. Nếu nhiều người giấy về món ấy quá thì tôi khâu thuê cũng được.

— Đắt khách quê người tôi không muốn để chị phải bơ vơ, chị lại ở chung với tôi.

Phi-lệ mừng quá chưa kịp cảm ơn thì Y-linh nói tiếp :

— Đã lâu tôi muốn tìm một người bạn gái, thật thà trung hậu như chị, chị ở với tôi chông nom nhà cửa, nhận các giấy má. Tối đánh đàn cho tôi nghe, lúc nhàn khâu áo mũ cho tôi, chị đã có vị hôn phu chưa ?

Phi-lệ đỏ mặt nói : chưa.

— Thế anh chàng mặt mũi sáng sủa vẫn nói truyện với chị là ai thế ?

— Tôi và anh ta mới quen biết nhau khi lên tàu tôi xin phu nhân sẵn lòng dúp anh ta vì anh ta cũng cùng tưng như tôi.

— Được việc ấy rất rể.

Nói đến đây mặt thất sắc.

Phi-lệ vội hỏi : phu nhân làm sao thế ?

Y-linh nói : có gì đâu. Hình như tôi thấy có bóng người nấp ngoài cửa. Người ấy mặc áo sanh

à lại thẳng khách Đạo rồi, chị ơi, hể tôi thấy nó tôi lại sợ rợn tóc gáy không biết làm sao nó cứ rình mò tôi như mèo rình chuột vậy.

Phi-lệ nắm lấy tay Y-linh nói : Phu-nhân chớ sợ Người khách ra vàng mắt sếch là thường có gì gớm ghiếc đâu. Nó nhìn mặc nó ta cứ việc nói truyện

Y-linh nói ; chị ơi không những tôi ghét người hoa kiều, đến cả tỉnh Cô-uyên cũng không ưa. Chị hải tính tuần lễ nào cũng có hai ba đám đánh nhau, nào đâm nhau, nào bắn nhau, chỉ còn thiếu cách ném tạc đạn nữa thôi.

— Cảnh sát không để ý đến sao ?

— Có, nhưng khi chạy đến thì những người hoa kiều chạy chốn hết, rút cục chỉ có người ra trắng mình bị thương thôi.

Đương nói chuyện thì Sà-ly-Tôn ở đâu chạy lại. Y-linh gọi bảo ; mình ở đây với tôi, tôi sợ lắm. Vừa mới thấy bóng thẳng Đạo song.

Sà-li-tôn nhăn mặt nói : Nó còn quanh quẩn ở đây làm gì ? Tôi đã báo cảnh-sát rồi, Nếu tôi gặp nó thì quyết đánh cho một chận nên thân.

Y-linh thấy thế mới yên dạ. Sà-ly-tôn lại nói ; không hiểu tên Đạo nó ăn mặc rách rưới sao lại có tiền giả thuê mấy hòm đồ đắt lắm. Nghe như nó buôn sách và ô. Buôn ô còn được, chứ sách hi để tôi lưu ý sẹm, có nhẽ là sách truyền Phật

giáo hay sách cách mệnh sui rục dân nổi loạn.

Y-linh nói ; Tôi muốn vào trong phòng nghỉ, mình mang hộ tôi mấy cái gối.

Sà-ly-Tôn vốn là tay cự phú, ai ai cũng phải tuân nời, thế mà vợ sai gì cũng phải làm không dám cưỡng lại bao giờ.

Y-linh đứng giậy bảo Phi-lệ rằng : chị ra ngoài mà chơi cho giải chí chốc nữa lại vào với tôi.

Phi-lệ nói : tôi ở đây với phu nhân cũng được.

— Thôi xin chị để tôi nằm một mình.

Nói xong quay lại bảo chồng rằng : còn mình thì cũng ra ngoài mà đứng để tôi ngủ một rắc cho yên.

Phi-Lệ ra sàn tàu gặp Bá-miên hỏi :

— Chàng có tin gì hay không ?

— Tôi vừa cãi nhau với Sà-ly-tôn, Thật mình rai quá.

— Để tôi nói với Phu nh^{ân} điều đình cho hai bên ổn thỏa, Phu nhân yêu tôi lắm, muốn nuôi ở nhà cho có bầu có bạn. Tôi sẽ nói hộ chàng chắc được,

Bá miên thở dài nói : mai tàu đã đến bến, đôi ta sắp phải chia rẽ nhau, không biết bao giờ lại gặp. Tôi mừng nàng có chỗ yên thân, còn tôi đây bơ vơ đất khách quê người, chưa biết rồi ra làm sao, thôi cũng đành liều nhắm mắt được đâu hay

đó. Tôi đến đề từ' giã nàng và xin nàng chớ quên tôi, may ra một ngày kia.,,

Nói chưa dứt lời. nước mắt chảy xuống ròng ròng. Phi-lệ cũng khóc nói xin chàng cứ an tâm, gặp gỡ rồi ra cũng có ngày. Còn em đây không bao giờ dám thay lòng đổi gĩa.

Nói xong hai người rút tay nhau đến buồng Y-linh. Vừa đến cửa thì thấy tiếng người kêu, Bá-miên chạy lại thì thấy có một người ngã lăn xuống đất, còn một người đứng đương ra chân đá. Bá-miên chạy lại can, thì người nằm dưới đất thừa cơ chạy mất, còn người đương đá là Sa-ly-Tôn. Sa-ly-Tôn dạn quá nói: tôi thấy thằng Đạo vào buồng vợ tôi có ý gian, tôi đuổi đánh, việc gì đến ông mà ông lại đánh tháo cho nó ?

Nói xong mnốn xông lại đánh Bá-miên thì Y-linh ở trong buồng chạy ra thấy thế nói : mình ơi, sao mình lại đánh người ta thế ?

Sa-ly-Tôn nói: tôi đi qua buồng mình nằm thấy thằng Đạo đương ngấp nghé ả núp, tôi biết nó có ý gian nên tôi lôi ra đánh. Ông này ở đâu chạy lại đánh tháo cho nó. Tức quá ! Rồi quay lại bảo Bá-miên rằng:

— Hai ta sẽ gặp nhau.

Bá-miên hỏi : Ở đâu ?... Tôi tên là Bá-miên, xuống chợ Nê-tỷ khách sạn tỉnh Cô-uyên. Ông

muốn cho vời lúc nào cũng được.

Y-linh vội gọi rập Sa-ly-Tôn vào buồng đóng cửa lại. Bá-miên đứng một mình nói : Rõ thật mình đen quá, sắp bước chân lên tỉnh Cô-uyên đã cãi nhau 2 lần với Sà-ly-Tôn, mà y có phải tay tầm thường đâu, và là một tay triệu phú. Thôi Phi-lê râu hết sức nói với phu nhân giải hòa cũng chẳng thua gì. Việc đã xảy ra như thế không sao cứu vớt lại được.

Sa-ly-Tôn bấy giờ bấy giờ đi báo ngay với chủ tàu. Tên khách bị dam ngay.

Hôm sau tàu gần đến bến, Đạo được tha, gặp Bá-miên chào ra ý cảm ơn. Bá-miên lại chào hỏi, Đạo vừa nói truyện vừa bán quạt, câu đối, tranh vẽ. Bán xong cầm một đôi câu đối đưa cho nói : tôi xin biếu ông đôi câu đối này làm kỷ niệm. Bá-miên sắp cất vào túi thì người phó thuyền trưởng lại xin nói : nếu ngài không muốn dùng thì cho tôi, vì tôi muốn góp nhặt chữ các nước Bá-miên nghĩ cũng không rùng làm gì, bèn đưa cho viên phó thuyền trưởng.

12 giờ tàu đã đến bến. Đạo mặt mũi cứ điềm nhiên sai 2 người khiêng 2 cái hòm sách lên bờ, Bá-miên nghĩ.

— Người Á-đông thật kỳ quái, vừa đánh nhau xong, bị thất thủ, cứ thản nhiên như không.

Nhưng chắc tên Đạo này chả bỏ qua cái thù ấy, trong bụng hẳn đương ngẫm ngẫm tìm cách trả lại. Thật *Sóng sâu còn có kẻ rò,*

Lòng người nham hiểm ai đo cho cùng.

Bấy giờ những hành khách ở dưới tàu lên đều phải qua phòng thầy thuốc khám bệnh, rồi qua phòng cảnh sát để khám đồ. Đạo thấy cảnh sát bắt mở hòm đựng ra thì nhẩn mặt lấy làm bức mình lắm. Nhưng không làm thế nào được, đành phải mở hòm ra cho cảnh sát khám. Mở ra thì toàn những sách, ở dưới thì rất những súng ống. Vì có lệ cấm mang khí giới vào thành Cô-uyên. nên các đồ ấy bị tịch ký cả. Đạo lại phải giả thêm một món tiền phạt là hai vạn mỹ kim. Bá-miên thấy tên khách bị mất mát như thế mà vẫn điềm nhiên như thường thì tự nghĩ rằng, không biết thằng Đạo kia lấy gì mà giả được món tiền phạt như thế vẫn điềm nhiên như thường thật lạ quá. Nghĩ xong sách va ly ra cửa ga tìm nhà chợ.

— . V. Lo nghĩ

Thành Cô Uyên thật là một chỗ phồn hoa đô hội. Cửa nhà san sát cao ngất giời. Chỗ nào cũng thấy tàu điện xe hơi, đi như mắc cửi. Bá-Miên tìm được một khách sạn bé rất và rẻ nhất ở cuối tỉnh. Trong gia bồi hồi bữa cơm đến không buồn ăn nghĩ đến Phi-Lệ lại bâng khuâng tắc gạ, tưởng

đến việc cãi nhau với Sà ly Tôn lại thêm bồi hồi trong bụng. Đương nghĩ xa nghĩ gần thì có người đưa giấy lại. Cầm lấy thơ xem thì là của Sà ly Tôn viết. Thơ rằng;

« Mai mười giờ xin mời túc hạ lại phố Sĩ-Tôn số nhà 13. Có việc cần »

Bá-Miên thở giải than rằng :

Thôi thật là y hẹn đến để quyết chiến một phen. Thi cũng liều nhưng ai làm chứng cho ta bây giờ. Đánh nhau thì đánh: Nếu Sà-Ly-Tôn giết chết ta thì ta cũng đành. Nến mà bắn chượt hay bắn bị thương ta thì ta quyết không ở tỉnh Cô-Uyên này một phút nào nữa.

— VI Một sự bất ngờ.

Định sẵn như thế, sáng hôm sau lấy mũ đều thẳng nhà Sà-ly-Tôn bụng bảo già rằng : Muốn ra thế nào thì ra, ta không bao giờ chịu xin lỗi hần. Miệng nói chân đi, phút chốc đã đến nhà Sà-ly-Tôn. Trong phòng bày rất lịch sự ; bản đồ, súng ống, và các bức vẽ của nhà danh học cheo la liệt trên tường. Sà-ly-Tôn thấy Bá-Miên vào vội vàng đứng giậy bắt tay nói :

Tôi được gặp túc hạ lấy làm hoan hỉ lắm xin túc hạ ngồi tôi sẽ nói truyện. Trước hết tôi xin thú thật rằng tôi rất phục cái trực tính của túc hạ. Hôm nọ tôi say rượu không biết phân phải trái

nhưng về nhà rồi ngẫm nghĩ ra mới biết rằng là túc hạ nói phải. **Bá-Miên** ngo ngoe hỏi rằng :

— Thế ta sẽ đánh nhau chứ ?

Sà-ly-Tôn cười khanh khách nói rằng ; Tôi nghe túc hạ nói đủ biết là người Pháp !

Bá-Miên thấy đối đãi tử tế như thế rất cảm động kêu to lên rằng :

— Thưa tôn ông, tôi tưởng trên đời không ai xường bằng tôi. Tôi vẫn định nếu tôn ông tỏ ý bất bình thì tôi sẵn lòng quyết chiến. Sau thấy tôn ông tử tế quá tôi rất cảm động và xin tôn ông tha lỗi cho.

— Túc hạ hà tất phải xin lỗi chỉ tại tôi ưa phỉnh hay nghe những lời nịnh hót nên mới có việc bất bình này, Việc ấy chả can hệ gì, ta hãy nói việc này; nhà tôi không ưa người Hoa-kiều mà tên **Đạo** vẫn quanh quẩn bên cạnh, hình như chỉ định để ăn trộm các đồ nữ trang. Tôi đánh nó hôm nọ vì nó đứng ngoài cửa nhòm vào lỗ khóa để dinh. Túc hạ thử nghĩ thấy như thế ai dừng tay được.

— Biết đâu tên **Đạo** có tính tò mò nhìn trộm.

— Không, tên ấy quỷ quyết lắm. phương ngôn có câu rằng : « chỉ có bò già mới biết trợn cỏ non, chỉ có cáo già mới biết ăn gà nhỏ. » Tôi ghét người Hoa-kiều vì một cơ nữa là bọn ấy sang đây

nhiều quá, tranh mất cả mỗi hàng, mà từ khi bọn ấy sang thì trong tỉnh ta sinh ra không biết bao nhiêu đám trộm cướp bắt cóc. Người già, trẻ con đàn bà, con gái, tiền bạc bị mất một cách lạ lùng các tay trính thám giỏi đều phải bó tay. Ngay sáng hôm qua một người cai sở tôi tên là Ba-ty-mẽ bị bắt mất, Anh ta là một người linh lợi, chăm chỉ, sường tôi thiếu anh ta thì công việc đọng lại cả, chắc anh ta có lỗi thôi gì với bọn Hoa kiều nên chúng nó thù bắt giam lại một chỗ không biết sống chết thế nào. Chết thì thôi nếu còn sống thì rù phải vạn bạc chuộc về tôi cũng thuận.

Bà-Miền nói: ý hẳn vì tôi biết nói tiếng Trung hoa nên ông cho với tôi lại để thương thuyết với người ta chăng?

— Phải.

— Tôn ông đã có bụng nhờ tôi dúp, tôi xin hết lòng Nhưng Đạo ăn mặc lam lũ như thế đốt với bọn kia có quyền thế gì không?

— Người Trung Hoa u hiềm lắm. Cứ xem như bạn yờ hàng Đạo mua sang tỉnh này đủ biết nó không phải là một người hèn. Bị phạt một món tiền to mà giả ngay được.

— Có nhẽ thế. Nhưng tôi không biết hẳn ở đâu bây giờ.

— Tôi thấy tức hạ nói truyện mãi với nó, và

nó có đưa biểu đòi câu đối. Ở đấy chắc có biên chỗ ở,

— Tôi có nhận lấy đòi câu đối thực nhưng ông phó truyền trưởng xin, tôi cho mất rồi.

— Thế thì để tôi đánh giầy nói ngay cho ông ta bảo ông ta cho người cầm lại,

Năm phút sau có người mang các câu đối lại.

Sà-ly-Tôn nói: Nhân ông biết chữ nho, dịch vài câu xem nó nói những gì.

Bá-Miên cầm xem một lúc cười to nói: Thằng Đạo này chỉ hay khôi hài thôi tưởng ca tụng, nó lại rửa người ta.

Câu này biểu viên hạ sĩ-quan nước Phồ: «ta được thoát khỏi mặt mi, lấy làm rẽ chịu lắm!»

Câu này biểu quan Lãnh-sự Bỉ-ly thì:

« Ta không muốn nhìn mặt người nữa, bước đi ! »

Câu này biểu Quận-công Mã-vy:

« Người gầy như que củi, chó cũng không buồn gặm. »

Còn câu này biểu Tôn ông đây !

Bá-miêu toan dịch câu mặt lại nói: chà! câu này không phải là khôi hài nữa, là lời dọa nạt tôn ông đấy.

— Túc hạ cứ dịch xem nó nói những gì.

— « Người đã đâm đá ta thì ta quyết bào thù,

người sẽ bị mũi dao đâm rữa ngực ! »

— Những quân này lúc người ta đánh nó thì nó cần răng chịu rồi đợi người ta quay lưng đi để đánh trộm.

— Tôn ông nên báo cảnh sát ngay đi.

— hông cần. tôi có cảnh sát riêng của tôi để tôi đánh giây nói gọi cho người canh gác kỹ lưỡng chung quanh nhà.

Nói xong gọi giây nói : « A lô... A lô... cảnh sát trưởng đấy à !... Phải tôi đây... ông phải cho 10 người gác đằng trước và đằng sau nhà tôi... Phải... Nếu có người khách nào hay người lạ mặt nào rình mò thì tóm ngay lấy. »

Nói xong quay lại bảo Bà-miên rằng : cảm ơn túc hạ Hiện-sở tôi khuyết một chân thư ký, nếu túc hạ không bận gì thì làm vào chỗ ấy, mỗi tháng tôi xin tặng 40 mỹ kim. Như thế gần gũi nhau, tôi có việc gì có thể tiện hỏi han được.

— Dạ, tôn ông có lòng thu rúng tôi, tôi xin ở lại rúp tôn ông.

— Cả ngày hôm nay không có việc gì, túc hạ nên lại nhà Đạo mà điều đình với nó, chiều 5 giờ về đây soi cà phê. nhà tôi sẽ vui lòng tiếp túc hạ.

VII.— Nhà Sa-ly-Tôn

Bà-miên từ giã ra về, vừa về đến nhà thì nhận

được bức thư viết chữ nho. Thư rằng:

« Hôm nay là ngày mồng bảy tháng 5 xin kính
« mời huynh ông hạ cố đến tiện xá soi rượu, tiêu
« độ lấy làm hân hạnh lắm.

Nay kính : Đạo

Bá-miên đọc xong cười một mình nói : không biết thằng quái này làm thế nào lại biết được mình ở đây.

Có nhẽ tên khách nghe thấy Bá-miên nói với Sà-ly-Tôn hoặc là đọc ở trong nhật trình thấy các tên chỗ ở của Hành-khách nên biết chăng ? Bá-miên nghĩ ngợi hồi lâu rồi viết giấy nhận nhời.

Viết xong mặc áo lại nhà Sà-ly-Tôn những mong gặp Phi-lệ. Nhà Sà-ly-Tôn bốn tầng xây ở giữa một cái vườn to cây cối um tùm, chung quanh hàng rào làm bằng sắt kiểu rất đẹp, thật là một tòa nhà nguy nga rực rỡ nhất thành Cô-uyên, Bá-Miên bấm chuông. có người ra mở cửa đưa vào nhà khách. Phi-lệ ở đâu chạy ra hỏi:

— Chàng Bá-miên đấy ư?

— Kia nàng! hôm nay ông Sà-ly-Tôn mời tôi đến uống cà phê với phu nhân.

— Ông ta mời chàng năm giờ kia mà, bây giờ mới bốn giờ sao chàng đã đến?

— Tôi vẫn biết thế, nhưng muốn đến trước, để mong gặp nàng nói năm ba câu truyện.

Nói xong chàng Bá-miên kể chuyện lại cho nàng Phi-lệ nghe rằng: không những Sà-ly-Tôn tha lỗi cho chàng lại muốn dùng làm Thơ-ký nữa.

Nàng Phi-lệ mừng rỡ nói:

— Chúng ta may lắm nhỉ, mới đến tỉnh này đã được người thu dùng ngay.

Chàng Bá-miên cầm tay nàng Phi-lệ cười nói:

— Nàng ơi, có nhẽ chẳng bao lâu làm ăn phát đạt rồi tôi sẽ cùng nàng lập một cái gia đình nho nhỏ như thế chả thú lắm ru?

Nàng Phi-lệ then quá nói lảng ra truyện khác rằng:

— Chàng xem những đồ đạc bày biện có lịch sự không?

Chàng Bá-Miên vừa toan nói thì cửa mở ra, Sà-ly-Tôn Phu-nhân bước vào hai người đứng dậy rồi nàng Phi-lệ giới thiệu rằng:

— Thưa phu-nhân đây là ông Bá-miên thơ ký mới của Sà-công.

Phu-nhân nói: nhà tôi đã nói truyện với tôi rồi hôm nay có mời ông lại đây soi cả phê, nhân thể chị Phi-lệ đưa ông đi xem cái buồng của ông ở. Buồng ấy thông với buồng nhà tôi như thế thì tiện lắm Bá-miên rất nôi cảm ơn.

Khách Phu-nhân bấy giờ đến đã đông rồi, mọi người vào phòng ăn, Buồng bày biện rất lịch sự.

Sà-ly-Tôn vào, mọi người lại chào hỏi han nói chuyện. duy có Y-linh cứ lạnh lẽo như thường, khi chồng lại gần thì sẽ rờ tay cho chồng bắt. Còn Sà thì khi nói chuyện cười nói, hai mắt cứ nhìn vợ luôn. Bá-miên thấy thế đủ biết là yêu vợ quá đời.

Y-linh ra hiệu gọi Bá-Miên lại bảo ; Tôi biết các người Pháp không quen uống nước trè. Ông soi tạm chùm nho và uống cốc rượu bồ đào vậy. Tôi sợ mọi người ngạc nhiên nên đã bảo rót rượu vào ấm nước trè, ông cứ việc rót mà uống Bá-Miên toan từ chối thì Y-linh lại nói ;

— Ông đi với tôi, tôi sẽ giới thiệu cho Bá-Tư võ sĩ.

Lúc bấy giờ mọi người nói chuyện ồn ào có người nói ;

— Chúng ta phải làm thế nào để bảo toàn lấy tỉnh ta mới được. Bây giờ trộm cướp càng ngày càng hách dịch.

Y-linh nghe nói sợ kêu lên rằng ; xin các ông đừng nói chuyện ấy nữa, tôi sợ lắm.

Bá-Miên định nói theo thì Sà-ly-Tôn ở đâu chạy lại sẽ bấm gọi ra bảo ;

-- Ông chớ quên việc Ba-Ty-Mẽ nhé !

-- Tôn ông chớ ngại, chiều hôm nay 8 giờ tôi lại hănnăncom tối

— Thế thì tốt lắm. Ông có về nhà bây giờ không,

tôi sắp qua sở xem xét một tí, ông có đi với tôi nhân thể có ô-tô.

— Vâng.

Lên xe, Sà-ly-Tôn nói :

— Ông đương soi nước nói chuyện vui, tôi vội rục đi ngay là thất lễ lắm, nhưng việc chuộc **Bá-Ty** Mê tối ư can hệ nên tôi phải phiền ông đi ngay. Tiền đây, ông cầm lấy, liệu mà cho nó và rồ rành nó tha anh kia ra. Tôi hết sức chông cạy ở ông đó.

Phút chốc sẽ đã đến nhà **Bá-Miên**. Chàng xuống chào Sà-ly-Tôn :

— Đến mai tôi xin lại và mong rằng công việc được hoàn hảo.

VIII —. *Bữa cơm tối.*

Bấy giờ **Bá Miên** thay áo lại phố khách tìm nhà tên **Đạo**. Phố xá rất bần thủ, hai rẫy nhà lụp sụp. Ở đây rất người Hoa kiều ở, không có ai là người Mỹ hoặc người Pháp cả. **Bá-Miên** tìm mãi mới thấy nhà **Đạo** ở. Cửa đóng kín mít, trong nhà không thắp đèn. Gọi mãi mới có một tên đầy tớ ra mở. Chàng vẫn biết là theo tục Á-đông vào nhà ai không được bỏ mũ nên cứ đội mũ mà vào. Ở phòng khách đã có **Đạo** và 3 người khách (người Hoa kiều cả) ngồi đợi. Mọi người thấy chàng vào, vỗ tay cả cười. Ấy là theo tục Trung Hoa tỏ ý mừng rỡ đón tiếp. Hai bên chào lấy nhau

rồi Đạo nói :

— Chả mấy khi Ròng đến nhà Tôm, nay tôn ông lại đây soi rượu, chúng tôi lấy làm hân hạnh được thừa tiếp ngài.

Bá-miên vái lại giả nhời rằng :

Ngài dậy quá nhời, tôi không ngờ được ngài có lòng yêu cho lại ăn cơm.

Hai người ca tụng nhau một hồi rồi Đạo mời ngồi uống nước, cắt hạt rura,

Bá-miên bấy giờ mới có ý nhìn chủ nhân, và đồ đạc trong nhà. Đạo đeo kính gọng vàng, mặc áo mùi thiên thanh cầm quạt lông phe phẩy. Mấy ông khách kia cũng ăn bận rất lịch sự. Người mặc áo gấm, người mặc áo lụa. Hai ống tay rộng súng sa súng sinh, có thể rung làm túi đựng các đồ vật như quạt, giấy má...

Đạo giở đồng hồ ra xem rồi nói : tám giờ rồi xin mời các ngài vào soi rượu. Nói xong bảo người nhà đem kèn nói ra vắn mấy bài tuồng tàu rồi quay lại nói rằng :

— Chả mấy khi các ngài lại đây soi rượu, xin thực thà cho.

Mọi người ngồi quây chung quanh một cái bàn tròn, trên bày bát, đĩa, đĩa, trên, nạm rượu bằng sứ, vẽ hoa rất đẹp. Ở giữa bàn bày một cái khay sứ to, trên có bốn năm đĩa : trứng đen, cánh gà,

bù dục, dạ giầy gà. Mọi người gấp ăn rất nhanh nhẹn. Bà-miên không quen rùng dũa nên khó khăn lắm mới gấp được một miếng, chàng không quen ăn đồ tàu, nhưng sợ thất ý chủ nhân nên cũng liều nhắm mắt cố nuốt. Nhất là lúc mang lên mấy bát như bảo ngư, hải sâm, mỡ nhái thì chàng sợ ngất người. Đạo không để ý đến, nên cố cắt nghĩa cho chàng nghe rằng :

— Xin ngài soi vị hải sâm này : nó là con đĩa bể, thứ này ở Bắc-hải quý hơn các thứ thường. Ngài soi vị này là mỡ nhái, và vị này là vây cá.

Nói xong lấy thìa múc một thìa rồi đổ vào bát Bà-Miên. Chàng không biết làm thế nào đành phải nhắm mắt ăn, nhưng không sao nuốt được vì vị ấy như hồ vảy.

Các món ăn đưa hết rồi người nhà mang cơm lên, Bà-miên rất mừng bèn bảo soi bát cơm ăn với thịt gà.

Đạo vuốt bụng nói : các ngài soi thực thà chứ ? Mọi người nói : Dạ, chúng tôi xin đủ rồi. Ăn xong mọi người đứng giậy ra nhà khách. Bà-miên ngồi nghĩ không biết Đạo là hạng người nào, khi ở tàu thì ăn mặc lam lũ mà ở nhà thì rất lịch sự có nhẽ y là một tay tai mặt trong bọn người hoa kiều ở Cô uyên chăng? Đương nghĩ ngợi thì mấy

người kia ngồi nói truyện. Bá-miên để ý nghe thì một người nói : từ khi văn minh khai mở đứt bao nhiêu long mạch, đặt đường hỏa xa làm cho các vong hồn dưới đất không yên, dựng các cột đèn điện làm hỏng cả địa thể mồ mả.

Đạo nói ; Nếu muốn thật sung sướng thì phải ở ở Quảng-dông vì đây nhiều người giàu có rồi sang ở Tô-châu vì ở đây nhiều đàn bà đẹp. rồi chết ở Ly-châu vì đây nhiều áo quan tốt. Một người nói : đàn ông không gì đáng sầu khổ bằng đi đôi với đàn bà dù vợ, mẹ, chị hay con cũng vậy. Đàn bà không bao giờ được ngồi cùng mâm với đàn ông, phải ở biệt tịch một chỗ.

Tạo lại nói truyện đến Sà-ly tôn phu nhân, khen mãi các đồ nữ trang. Chàng đương nghi ngờ thì một người nói :

— Anh này khôn lắm thực, chỉ bò già mới biết tìm cỏ non mà ăn thôi !

Bá-miên nghe nói biết đích rằng Đạo có rầy rảng đến việc Bá-ty-mê nên nói thẳng rằng :

— Ông Sà-ly Tôn mất một người cai thợ là Bá-ty-mê lấy làm tiếc lắm, ông ta có nói ai tìm được người ấy ở đâu đưa về thì ông ta sẽ thưởng cho rất hậu. Đạo và mọi người đều tỏ ý ngạc nhiên.

Bá-miên lại nói :

— Tôi chắc các ngài biết được đôi ti nên mong các ngài chỉ giáo cho.

Đạo điềm nhiên nói: chúng tôi quả thực không biết, vả lại chúng tôi nghèo hèn thế này làm thế nào mà rúp tôn ông được.

Rọng nói rất thực thà **Bá-Miên** toan thôi nhưng thấy **Đạo** hơi cau mặt ra ráng nghĩ ngợi nên lại càng nài rằng:

— Ngài không biết gì đã đành, nhưng có thể hỏi rò cho tôi được chăng? Ngài ở đây quen biết nhiều người chắc thế nào cũng hỏi thăm được vả lại **Sà** công có hẹn thưởng 6 vạn bạc.

Đạo vẫn điềm nhiên như thường. **Bá** miên lấy làm thất vọng cáo từ ra về. **Đạo** tiến ra cửa, chàng quay lại không thấy ai chung quanh sẽ bảo rằng:

— Xin ngài cố sức tìm cho ra **Bá** ty **Mễ** ở đâu, tôi mong rằng chả bao lâu anh ta lại được về làm ở sở **Sà**-công.

Đạo toan từ chối thì **Bá**-miên sẽ lấy ra một tập giấy bạc to tướng rúi vào tay bảo rằng:

— Thế nào ngài cũng dúp cho nhé!

Nói xong đi thẳng, **Đạo** không không kịp gọi lại Vừa đi vừa nghĩ rằng:

— Thằng này đã nắm tiền của mình rồi thế nào việc cũng phải xong.

IX. — Trong lòng bối rối...

Hôm sau **Bá-miên** đến sở thì **Sà-ly-Tôn** hỏi ngay rằng :

— Thế nào ? việc xong rồi chứ ?

— Xin tôn ông cứ an tâm. Tôi đã đưa tiền cho hẩn ta rồi, chả bao lâu nữa **Bá-ty-Mẽ** sẽ được tha.

Sà Công, mừng rỡ cảm ơn mãi. Cả ngày hôm ấy đợi mãi không thấy tin tức gì. Hai hôm sau cũng chẳng thấy **Bá-ty-Mẽ** về. **Bá-miên** buồn rầu vô hạn hôm ấy đương sắp rón giấy má thì có người gọi ông nói, chàng ra nghe thấy nói :

— Có phải ông **Bá-miên** đấy không ?

— Phải.

— Tôi là **Sà-ly-Tôn** đây. **Bá-ty-Mẽ** đã về sở' làm rồi, Tôi mừng lắm và rất cảm ơn ông, chiều hôm nay mời ông lại soi cơm.

Bá-miên mừng rỡ nghĩ : **Sà-công** hôm nay vui vẻ lắm, ta đến ăn cơm lại được gặp nàng **Phi-lệ**, tha hồ mà truyện trò.

Chiều bảy giờ chàng đến, **Sà** ra bắt tay mời vào nói : tôi đã hỏi truyện **Bá-ty-Mẽ** nhưng hẩn không cđiu nói gì cả

— Vậy ư ?

— Phải, hỏi mãi hẩn mới nói rằng : hẩn mơ màng như ngủ không biết tí gì, Thương hại quá, bây giờ sanh sao gầy còm như người bị ốm mấy tháng

nay phải cho anh ta nghỉ ít lâu cho hồi lại, Những người da vàng ác cảm với chúng ta lắm, ông tính... Sà vừa nói đến đây thì Y-linh ở trong nhà đi ra cười to nói ra ráng trách móc :

— Minh đừng nói chuyện ấy nữa, tôi sợ quá, đã bảo không nói đến nữa, vẫn không chừa.

Sà-ly-Tôn im thin thít không dám nói gì. Y-Linh quay lại vui vẻ bảo Bá-miên rằng : xin mời ông vào soi com. Rồi bảo Sà rằng :

— Tối hôm nay ăn xong tôi đi xem hát với Phi lệ. nhân thể để khoe bộ áo mới may hôm qua.

Nói xong đi vào nhà ăn. Y-linh bấy giờ lại đẹp hơn mọi ngày. Mặc bộ áo hoa đào thêu kim cương ánh đèn rơi vào lông la lông lánh như nàng tiên nga vậy. Nàng bảo Sà rằng :

— Chàng trông tôi hôm nay có đẹp không ? Tôi định đi tối hôm nay đeo chuỗi hạt ngọc này để ăn đứt Sủ-cô-Lan quận chúa,

Sà nói :tôi tiếc không đi với mình được vì phải bận ký mấy cái giấy. Nhưng đêm hôm mình và Phi Lệ là đàn bà đi không tiện nên cho ông Bá-miên đi với.

Y-linh nói : được, mình không đi, không hề gì. Ông Bá-miên ngồi đợi một tí, tôi vào đánh qua phấn rồi ra ngay. Nói xong vào buồng.

Bá-miên ngồi không nhân kể cho Phi-lệ và Sà-

công nghe truyện chàng đến ăn cơm nhà Đạo. Một lúc Y-linh trang điểm xong đi ra. Ba người lên xe, Sà tiến ra tận cửa mới vào. Lúc xe sắp chạy thì Bá-miên trông thấy bên cạnh xe có bóng người đi qua, trông rõ là bóng người khách. Chàng sẽ hỏi người tài xế thì người tài xế nói không thấy ai cả. Có nhẽ là người nhà thấy Phu nhân ăn mặc lịch sự nên ra nhìn trộm chằng.

Bá-miên trong lòng bối rối nghĩ rằng : ừ mà Phi-lệ và Y-linh sợ cũng phải, chỗ nào cũng gặp người da vàng.

Chàng không dám nói lại cho Y-linh, sợ làm mất cuộc vui của Phu-nhân.

X. — *Rạp hát Âu đa tự*

Đã đến nhà hát ; trước khi vào Y-linh lấy gương ra ngắm nghía rồi nói :

— Hôm nay ta phải ăn đứt Sủ-cô-Lan quận chúa mới được.

Bấy giờ vừa hát xong cảnh thứ nhất, mọi người đều chiếu ống dòm quay lại nhìn về phía Y-linh ngồi. Phu-nhân lấy làm há hê quay lại bảo Phi-lệ rằng :

— Chị có trông thấy Quận-chúa ngồi trước mặt kia không ? Hôm nay ra chừng tức giận lắm vì không ai thèm để ý đến.

Phi-lệ nói : hôm nay phu nhân lịch sự quá thật.

Tôi xin hỏi phu nhân một điều, có gì không phải xin phu nhân tha lỗi. Sao Sà-công chiều chuộng phu nhân như thế mà phu nhân đối với ông ta cứ lạnh lẽo làm vậy, không biết phu nhân với ông ta có chút tình ân ái gì không ?

Y-linh lạnh lẽo cầm quạt phe phẩy nói : điều đó tôi không có thể nói được. Tôi không biết nhà tôi đối với tôi thế nào, còn tôi thì vẫn quý như là một người bạn tốt vậy.

Phi-lệ nói : Ông tôi quý mến phu-nhân hết sức mà phu-nhân không đoái hoài đến, thì ông ta chẳng buồn bực lắm ru ?

-- Nhà tôi bận nhiều việc lắm có thì giờ mà buồn bực.

— Phu-nhân tiều của ông ta bao nhiêu là tiền mà không tỏ chút tình yêu mến thực là vô tình lắm vậy.

Phu-nhân hình như cũng biết lỗi mình cho nên nói lảng ra chuyện khác rằng : gớm trong này nóng quá ta hãy ra ngoài đứng một chút.

Một lúc vào xem được hai cảnh thì Y-linh nói : Tôi mệt lắm rồi thôi ta đi về, tôi nghe mãi đàn hát sức cả đầu nhưng hôm nay thắng được quận chúa lấy làm hả hê lắm.

Bá-Miên chạy xuống trước gọi xe. Y-linh và Phi-Lệ dắt tay nhau thông thả đi sau, khi ra đến cửa

Y-linh chợt kêu rú lên một tiếng. Phi-lệ sợ hãi hỏi rằng :

— Phu-nhân làm sao thế ?

— Tôi trông thoáng qua hình như thằng Đạo đứng dưới cột đèn kia.

Phi-lệ gọi Bá-miên lại xem xét mọi nơi, không có ai cả. Nàng nghĩ bụng rằng : có nhẽ hu-nhân trong lòng hoảng hốt mà hoa mắt trông nhầm chắng.

Bá-miên cũng tự nghĩ : Thành Cô-uyên này lắm sự huyền bí, ta ở đây mãi có lẽ cũng thành ra nhút nhát như đàn bà.

XI. -- *Một cơn sợ hãi*

Về đến nhà Y-linh kể truyện lại cho Sà-ly-Tôn nghe. Xong rồi nói : mình đừng lo nữa bây giờ tôi đã bớt sợ rồi, có nhẽ lúc bấy giờ nhân thể xương mù nên tôi sợ hãi trông nhầm.

Sà-ly-Tôn bảo bung bánh lên nhưng Y-linh không ăn nói :

— Tôi không đói muốn lên buồng đi ngủ ngay.

Phi-lệ nói :

— Nếu phu nhân có sợ thì tôi sẽ lên ngồi với phu nhân tối hôm nay.

Y-linh từ chối nói : thôi chị để tôi ngủ một mình cũng được ; tôi muốn nằm yên tĩnh. Nói xong lên buồng. Sà-ly-Tôn cũng về buồng mình.

Bá-miên và Phi-lệ không buồn ngủ nên ngồi nói chuyện mãi đến hai giờ sáng. Bá-miên nói :

— Phu-nhân hôm nay tinh thần hoảng hốt lắm tôi rất lấy làm lo có nhẽ tên Đạo đi theo chúng mình thật nhưng khi phu nhân gọi tôi thì nó trốn mất tôi cũng không kịp trông thấy.

Y-linh nói : phải, phu-nhân hôm nay không được như mọi ngày, tôi cũng hơi lo.

— Nàng nên sang ngồi với phu-nhân một lúc.

Vừa nói xong thì Sà ly Tôn lại mở cửa vào.

Bá Miên nói :

— Hôm nay phu nhân phải một cơn sợ hãi chắc không ngủ được, tôn ông nên sang ngồi với phu nhân thì hay lắm.

Sà-ly-Tôn nói : nhà tôi nằm một mình ư ?

— Phải.

Sà gái đầu gối tai nói một cách rất thực thà rằng :

— Tôi không dám vào, nhà tôi không muốn cho ai vào cả, tôi sợ vào làm thất ý chẳng !

Y-linh nói : xin tôn ông chớ sợ. phu nhân ở một mình bây giờ đương lo lắng, nếu tôn ông vào thì cũng chẳng trách móc nào.

Sà nghĩ hồi lâu nói : ừ được để tôi vào xem dù bị mắng cũng đành, tôi không đành lòng để cho nhà tôi ngồi một mình suốt đêm không ngủ được.

Nói đoạn lên gác vào buồng vợ.

Bá-miên thấy Sà lên gác rồi bảo Phi-lệ rằng :
bây giờ ta đi ngủ chứ ?

Phi-lệ toan giả nhời thì Sà ly Tôn ở trên gác
chạy xuống hốt hoảng kêu lên rằng :

— Nhà tôi không có trong buồng mà !

Phi lệ nói : sao tôn ông vội vàng sợ hãi thế, có
nhẽ phu nhân ở phòng tắm hoặc phòng mặc áo.

— Không vì mũ áo để cả trong buồng ngủ. các
người lên xem lại với tôi.

Mọi người đều chạy lên. Bá Miên toan đánh
thức các đầy tớ giậy thì Sà ngăn lại rằng :

— Ông hãy thông thả để ta xem lại đã chớ làm
náo động vội.

Tìm hết cả nhà khách, phòng ăn, phòng giấy
buồng ngủ chả thấy Y linh chỗ nào. Sà ly Tôn như
điên như dại, thỉnh thoảng lại kêu gọi một cách
thảm thiết rằng : Y linh ơi, mình ở đâu, đánh
tiếng cho tôi hay.

Đêm khuya yên tĩnh, chừ những tiếng ghế bàn
dê dịch, tiếng giầy đi lại còn chả có tiếng gì nữa

Bá-miên toan xuống bếp tìm thì Sà nói :

— Nhà tôi không bao giờ xuống đấy đâu, đừng
tìm nữa,

Rồi nói một cách sầu thảm vô hạn rằng :

Y-linh mà mất đi thì tôi không còn gì nữa. Thôi

từ nay đời tôi thật như không, tôi xưa nay không chịu thua ai bao giờ, mà bây giờ bị một kẻ thù vô hình lấy mất Y-liuh của tôi. Rủi thế nào tôi cũng tìm cách nào lấy lại Y-liuh của tôi. Bây giờ ông nên đánh thức các người nhà rồi khám xét lượt nữa cho cẩn thận, để tôi ra hỏi các người tuần cảnh chung quanh nhà.

Nói xong ra ngoài hỏi một người rằng các người có thấy ai ở trong nhà đi ra không ?

—Thưa ngài không.

—Các người đến đây canh từ bao giờ ?

—Từ 10 giờ.

—Có thấy ai vào nhà này không ?

—Không, trừ có tôn ông và phu nhân thôi.

—Ông nên hỏi những người canh khác như tôi đã hỏi ông, có gì lạ báo ngay cho tôi biết.

Cảnh sát đi rồi, Sà-ly-tôn buồn rầu nghĩ :

—Nếu người canh sát về không thì không có gì, nếu rất người nào về chắc có trông thấy Y-liuh, không biết nàng bị người ta bắt mất hay phụ bạc ta đi theo ai rồi. Nếu phụ bạc ta mà đi mất thật nhân tâm quá, mà nếu bị bắt mất thì đáng thương thay.

Đương ngẫm nghĩ thì người canh sát đã về nói :

—Chúng tôi không thấy ai ra vào cả.

Sà-ly-Tôn ngửa mặt lên trời thở dài một cái ứa

hai hàng lệ rồi lui thủi đi vào.

XII.— *Có phải thế chăng ?*

Sà suốt đêm không ngủ, sáng hôm sau đánh ống nói mời nhà trinh thám là Ba-dích. Một lúc nhà trinh thám đến nghe kể đầu đuôi rồi nói :

— Cái việc này cũng như hai ba việc vừa xảy ra mấy hôm nay ở thành ta, tôi còn cho người hết sức tìm tôi chưa ăn thua gì cả.

Sà nói : xin ông cứ lấy kỹ các khẩu cung người nhà và các người canh cửa rồi cố sức tra ra cái án này, tôi sẽ xin hậu tạ.

Ba-dích nói : phu nhân người nhan sắc (xin ông tha lỗi), hoặc có kẻ manh tâm quyến dỗ chăng ? xin ông nói thực, tôi sẽ giữ kín không nói ra ngoài.

— Sà nói : nhà tôi tính khi nông nổi, trẻ con, nhưng rất đoan trang. tôi chắc không bao giờ quên đạo vợ chồng.

Ba-dích nói : nếu không bị ai dỗ đi ắt bị bắt.

— Nhưng đi ra đằng nào, qua ống khói lò sưởi ư ?

— Không, có nhẽ sống cầu thang nhỏ đằng sau nhà, rồi đi qua vườn ra cửa sau.

— Ở chung quanh vườn gần rào sắt có người canh cả,

— Gần cửa sau có cái nhà con hổ không.

— Nhà tôi ở đây làm gì, chơi nghịch để tôi phải đi tìm ư ? không có nhé.

— Tôi chắc có kẻ bắt đi.

— Để làm gì ?

— Để bóc lột lấy nữ trang rồi để lấy tiền chuộc.

— Chắc lại bọn ra vàng đây.

— Có nhé. ta hãy ra xem cái nhà bỏ không đằng sau vườn đã.

Ba định xem nhà rồi hỏi rằng ;

— Trước, nhà này dùng làm gì ?

— Trước ở đây là cái cửa hang vào một cái mỏ sắt. Song tôi chưa muốn khai nên lấp lại. Nhà định dùng làm buồng thang máy cho các thợ sống

— Ngài cho lấp đã bao lâu.

— Vài hôm nay.

— Là thực, chung quanh vườn có người canh, ở đây không có đường ra. không biết họ mang phu-nhân ra đằng nào ? Bây giờ tôi xin về báo người đi rò xem rồi sẽ đưa tin lại. việc này huyền bí lắm, không có thể kết quả chóng được.

Sà-ly-Tôn lắc đầu rồi tiễn Ba-địch ra cửa.

XIII. — Tên bồi ngựa

Bá-miên đi khám xét một chỗ rồi vào Phi-Lê rằng :

— Nàng đã thấy gì chưa ?

— Chưa. Tôi thật lấy làm thất vọng, có nhé từ

nay Sà-công không chứa chúng mình nữa.

— Không, Sà-công tử tế lắm. Muốn giữ chúng mình lại để tìm cho được Y phu nhân.

— Thế thì hay lắm, nhưng việc lương duyên của đôi ta có trắc trở không ?

— Tôi chắc không, vì bao giờ tôi vẫn một dạ yêu chàng kia mà.

— Ta cũng phải biện cho sớm sớm thành vợ thành chồng mới được.

Phi-lê bấy giờ ra ráng cảm động nói :

— Trước tôi định giấu nhưng không thể nhịn được, phải nói cho chàng biết.

— Cái gì hở nàng ? nói ngay cho tôi biết. Có nhẽ can hệ lắm.

— Tôi có hỏi mục quản gia thì mục có nói : hôm nào cũng quét nhà sạch sẽ. Tối hôm qua hồi 10 giờ còn cầm chổi quét hết cả hoa rơi xuống đất, vì phu nhân hay cài hoa trước ngực và hay thay đổi luôn, cái nào không vừa ý, vất tung xuống đất. Vậy 10 giờ trong nhà còn sạch sẽ, sao sáng hôm nay lại có hoa rắc xuống đất. Sà-công có nói : có cả ở nhà bỏ không sau vườn. Tôi lại nghe tên người nhà nói : thẳng đánh xe có một người phụ Hoa-kiều.

— À, ra có lẽ hôm qua khi lên xe ra nhà hát tên khách ấy lại gần nhìn chúng ta rồi.

— Tên đánh xe có ý rầu thẳng kia nên không thấy tên phụ đâu cả. Hôm qua vào hồi 5 giờ tôi lại thấy tên phụ ấy cầm cái cuốc đứng ở nhà bỏ không góc vườn.

— Là thật, người bồi ngựa lại cầm cuốc thì vô lý quá. Không hiểu hẳn định làm gì. Nàng nên đi nói thật với Sà-công đi. Việc này can hệ lắm, nên bảo ông ta gọi tên đánh xe lên hỏi rồi đuổi thẳng phụ ngựa kia.

— Rồi tôi sẽ nói, tôi muốn xem kỹ mặt tên bồi phụ kia đã.

— Tôi khuyên nàng chớ rai rọt quanh quẩn ở nhà bỏ không kia.

— Có nguy hiểm gì chàng sợ ?

— Biết đâu, tôi lo thay cho nàng lắm.

XIV.-- *Cái bầy người*

Bây giờ giờ gần tối. Phi-lê ra ngoài vườn để đợi xem mặt tên mã phụ, gặp một người đầy tớ nói :

— Thưa có một người thợ nề muốn hỏi việc gì ở ngoài cửa.

— Để tôi ra xem.

Người thợ nề nói :

— Chúng tôi đến xin phép mai lại lấp hố của hang đằng vườn.

— Tôi tưởng đã lấp xong rồi.

— Phải, nhưng còn một chỗ bỏ chổng chưa lấp hẳn.

— Tôi không thấy mà.

— Có, vẫn còn một cái hang con, người chui lọt, tại ở số tối nên không ai để ý đến. Xin cô cho phép mai lại lấp nốt. Một giờ là xong.

Phi-lê tần ngần nói :

— Bác nói lạ quá, tôi xem xét kỹ không còn hang nào nữa...

— Có, nhưng anh mã phụ bảo tôi lấp cát lên, để chó không chui được vào mà bắt chuột.

— Có phải chính người bồi ngựa bảo thế không?

— Không, anh mã phụ bảo tôi thế.

Phi-lê nghĩ hồi lâu bảo.

— Mai bác cứ lại, tôi còn cần hỏi điều này.

— Người thợ nề từ biệt ra về. Phi-lê vào trong nhà nói một mình : « Ta phải nói ngay với Sà-công mới được, việc này tối ư can hệ.

Vừa đi vừa nghĩ đến trước thềm nhà thì thấy người thợ nề đương nói truyện với một người nữa. Nhưng người kia quay lưng lại nên nàng không trông rõ mặt, khi đến gần thì người kia vội vàng bung mặt chạy biến mất. Phi-lê lấy làm lạ hỏi rồn anh thợ nề rằng :

— Bác vừa nói truyện với ai thế? sao người kia thấy tôi đến lại chạy?

— Ấy chính là anh mã phu đấy. Anh ta đến hỏi tôi vừa nói truyện với cô lúc nãy những gì và cô hỏi tôi những gì.

— Hẳn có bảo gì nữa không ?

— Có. Hẳn bảo phải lấp ngay cái hang kia không thì Sà-công sẽ quở quạt.

— Sà-công nghĩ đã lấp xong rồi thì còn quở phạt gì bác, vả lại Sà-công thì giờ đâu nghĩ đến việc ấy

— Tôi cũng nghĩ thế. Tôi có nói: Sà-công cho đòi đến để bảo làm việc gì khác thì hẳn ta tái mét mặt hỏi tôi có phải để phá cái hang kia to ra không tôi chưa biết nói thế nào thì cô lại làm cho hẳn sợ chạy mất. Tôi cũng không hiểu tại sao khi chạy đi lại ra hiệu bảo tôi đừng nói gì.

— Bác cứ yên tâm chớ nói với ai chuyện này. Rồi sẽ biết.

Nói xong chào người thợ rồi vào trong nhà. Vừa vào có giầy nói gọi. Người thợ ký ở sở nói:

— Chiều hôm nay Sà-công bận, không về sớm được. Ở nhà cô cứ sơ cơm trước.

— Xin ông thưa với Sà-công về ngay có việc cần lắm,

— Sà-công vừa đi với ông Bá-Miên rồi.

— Bao giờ về xin ông bảo ngay cho.

— Vâng.

Phi-lệ nói truyện xong gọi cơm ăn. Vừa ăn vừa nghĩ: có nhẽ anh thợ nề nói bậy, chốc nữa ta thử ra xem nếu có thì báo cho Sà-công biết, bằng không ra xem nói ngay sợ không đúng như nhời thành ra quấy rầy ông ta vô ích, à mà bây tối không có đèn, xem làm sao được.

Nghĩ đoạn lên buồng lấy bao diêm và hai cây nến xong rón rén xuống dưới nhà đi thẳng ra đằng vườn. Nàng định bảo một tên đầy tớ đi theo nhưng sợ lộ chuyện và không tin được ai nên lại thôi, vừa đi vừa run sợ có nhẽ hôm trước Y-linh cũng đi ra lối này. Nếu ta lại đi lối này như phu nhân rồi bị bắt chằng? Sợ thì sợ thật nhưng nàng cũng cố nén tâm mà đi một cách cả quyết. Khi vào được trong nhà kia nàng bèn để nến xuống đất rồi lanh quanh tìm cuốc để bới cát Nhà trống không chả có đồ đạc gì cả, bất đắc dĩ phải quỳ xuống lấy hai tay bới cát ra. Đống cát to quá, bới nửa giờ mới hết thì ở số tường có một tấm ván để ép vào. Lùi tấm ván ra thì quả có một cái hang con như người thợ nề đã nói. Phi-lệ nói một mình rằng:

— Không biết cái hang này có sâu không, và thông đi đâu,

Nghĩ xong định ra về nhưng lòng không yên muốn chui vào xem chong có gì. Bèn để ngọn nến

vào cửa hang, chẳng may gió tắt, Nàng nói : Ta cứ chui vào rồi thắp lại nến cũng được, vừa nói vừa bò vào, trong hang khá rộng, người đứng không thể đứng đầu. Đi vài bước có một lối rẽ ngoắt vào chong vườn. Nàng nghĩ chỉ có một lối đi lên không tài nào lạc được, vậy cứ lần lần đi mãi. Nến thắp lại rồi nên trong hang sáng lắm, đi một lúc lại thấy có một lối rẽ ngoắt sang bên kia, rồi cách 4, 5 thước tây có 2. 3 lối rẽ. Nàng không dám đi nữa, vả lại bấy giờ hình như có tiếng ồn ào văng vẳng bên tai. Nàng nghĩ :

Chắc là máy nhà máy thành Cô Uyên chạy rầm rầm nên tiếng động chuyển xuống tận dưới đất. Nói xong quay về, Đi được ba bốn bước thì vấp phải một vật rai. Cúi xuống nhặt thì là một cái cuốc. Nàng ngạc nhiên nói : lạ chưa, khi ta vào không gặp cái này, sao ra lại có ai vất ra rữa đường. Trong hang này có người chẳng ? Khi đương suy nghĩ thì đằng sa có ánh sáng thoảng qua, nàng sợ quá định kêu thì ánh sáng biến mất. Hai tay run bầy bầy. cây nến cầm trên tay rơi xuống đất rồi tắt. Trong hang tối om, Nàng vội vàng lấy diêm ra chực đánh thắp lại cây nến, thì có vật gì mềm như tấm lụa chụp vào đầu. Nàng chưa kịp kêu thì có tay bịt lấy miệng. Nàng chỉ có thể rú lên một tiếng :

« Tên mã phu ! Tên mã... » rồi ngắt đi không biết gì nữa.

XV.— *Ai ăn trộm người ?*

Đến 9 giờ đêm Sà-ly-Tôn và Bá-miên ở sở mới mới về, Bá miên vào trong nhà không thấy Phi-lệ, nói :

— Quái ! Nàng Phi-lệ sao đi ngủ sớm làm vậy ? Sà-công cũng nói :

-- Là thực, mọi khi nàng vẫn thức để pha cà-phê cho ta uống, hôm nay mới 9 giờ đã tắt đèn đi ngủ, Nói đoạn bấm chuông gọi đầy tớ hỏi :

— Cô Phi-lệ đâu ? sao không thấy ở nhà khách ? Tên đầy tớ nói : chúng tôi không thấy cô ở dưới nhà từ chập tối có nhẽ mệt nhọc nên lên buồng đi ngủ rồi.

Sà-công bảo Bá-miên rằng : ta ihử lên xem.

Hai người lên gác, thấy cửa đóng. Bá-miên gõ mấy tiếng, rồi đợi hồi lâu, trong buồng vẫn im lặng như tờ. Sà-công nói : nếu không thấy thừa, thử đẩy vào xem sao. Hai người ra sức đẩy mạnh bật khóa ra, rồi Bá-miên vặn cả đèn điện lên. Phòng không lạnh ngắt, người dà vẳng teo. Chàng kêu lên rằng :

— Thôi lại biến mất rồi !

Sà-công chỉ thở dài nói được một tiếng : « Như Y-linh ! » Bá-miên ruột đau như cắt, ngồi phịch

xuống ghế còn Sà-công chạy xuống gọi cả người nhà lên hỏi, không ai biết gì. Bá-miên hỏi, từ chưa cô có tiếp ai không ?

Người đầy tớ nói : không, nhưng lúc chiều cô thấy ông không về soi cơm thì ra về rồi, cô nghe người thợ nề nói truyện gì nên sinh ra lo nghĩ.

— Người thợ nề nào ? Người ta hỏi gì ?

— Hẳn đến xin phép mai lại làm nốt việc.

— Việc gì ?

— Lắp nốt cái hang.

Sà-công ngạc nhiên nói : cái hang lắp xong rồi kia mà ?

— Chúng tôi chỉ thấy nói như thế, khi hẳn ra về lại lân la nói truyện với, với...

Tên đầy tớ nói đến đấy ra chừng hồi đã nói lỡ lời. Bá-miên hỏi rồn ngay rằng :

— Với ai, sao không nói ngay đi ?

— Với tên mã phu khách.

Nghe xong Bá-miên bảo Sà-công rằng :

— Ngài cho đòi tên mã phu ấy lại ngay và đuổi luôn tên đánh xe, sao nó được tự tiện đem người lạ vào nhà. Để tối tra hỏi tên mã phu và người thợ nề thì may ra biết được đôi tí.

Mụ quản gia bấy giờ cũng nói : có nhẽ cô Phi-lê lấy nền ra đẳng vườn, vì trên lò sưởi ở phòng

cô thiếu mất hai cây,

Bá-miên nói: có nhẽ nàng định vào xem cái nhà bỏ không kia rồi.

Sà-công nói: nhà không có gì thì xem cũng vô ích.

Mụ quản gia nói: chiều hôm nay tôi thấy tên mã phu cầm sừng lấy đất lấp cái cửa hang trong nhà ấy.

Sà-công nói: có ai sai nó không?

— Không, kia anh bồi ngựa đã đến kia.

Sà-công hỏi;

— Người sao lại dùng tên khách làm phụ?

— Bẩm, nhiều việc nên tôi muốn tìm người rúp dỡ, hẵn ta xin vào làm, mấy hôm nay chăm chỉ lắm. ăn xong cứ ở lì chuồng ngựa không đi đâu cả.

— Bây giờ nó ở đâu?

— Chúng tôi gọi, không biết đi đâu rồi.

— Thôi bước đi, ta không nuôi người làm gì nữa, tự do dùng người lạ chong nhà, khi hỏi đến lại chồn mất.

Bá-miên nói; thử đòi người thợ nề hỏi xem chắc biết. Bây giờ thử vào nhà kia xem.

Sà-công thấy tường đất phẳng lì nói: ta có thấy gì đâu.

Bá-Miên nói: thử bới đồng cát ra xem,

Nói xong bảo những người nhà rằng: Hãy sức hết cát ra xem sao.

Mấy người thợ ra sức cuốc đồng cát thì thấy ở tường có một lỗ hổng người chui vừa.

Sà-công ngạc nhiên nói; Quái ! hôm nọ thợ chưa lấp nốt chỗ tường này ư ? Sao không nói cho ta biết ?

Người quản gia nói; chúng tôi cũng không được biết.

Bá-miên nói; Nàng Phi-lệ có gặp một người thợ nề lại xin lấp nốt chỗ tường này, có nhẽ nàng muốn mạo hiểm vào trong hang này xem. Đưa cho tôi cây nến, để tôi thử vào xem trong có gì.

Sà-công nói; Nếu Phi-lệ vào thì đồng cát này phải bới rã, cớ sao lại nguyên như cũ ?

Bá-Miên nói; chính tên mã phu lấp lại để không ai ngờ có người qua đây.

Nói xong lần lần chui vào, chợt kêu lên rằng : các ông ơi, trong này có vết nến.

Sà-công chợt nhớ đến hai cây nến trong buồng không biết ai lấy đi, vội vàng cầm đèn chui vào xem. Đi được vài bước thì thấy có đá và đất lấp đường không thể tiến được. Bá-miên thở rai ra chiều thất vọng. Sà-công vỗ vai khuyên nhủ rằng :

— Thôi ta về rồi soay tìm cách khác, đứng đây mãi cũng vô ích thôi.

Hai người lại lần lần chui ra cho người nhà đi ngủ. Sáng 6 giờ nhà trinh thám Gia-mỹ lại, nghe hai người kể chuyện lại, lắc đầu nói :

— Lại chuyện quân da vàng, ghê quá.

— Chúng tôi có chứng cứ cả.

— Nào những gì ?

— Tên mã phu nghe chừng biết nàng Phi-lệ nghi ngờ gì có phần nguy hiểm cho bọn da vàng nên bắt nàng đi. Chắc nó trốn qua hang ở nhà đằng vườn bây giờ có đá, đất lấp tịt cả.

Đương nói truyện có người vào nói :

— Người thợ nề lại hôm qua vừa bị nhát dao đâm rữa ngực sáng hôm nay, bệnh tình nặng lắm, khó lòng sống được.

Mọi người nghe tin đều kinh hoảng. Bá-miên ngồi phịch xuống ghế ra chiều thất vọng. Sà-công nắm tay dấm xuống bàn tỏ ý tức bực vô hạn. Còn Gia-mỹ mặt như chàm đỏ, chỉ nói được một câu :

— Tôi đã bảo có người da vàng rình ráng vào là ghê gớm lắm mà.

Nói xong rở sổ biên chép các nhời khai của những người nhà.

XVI. — *Một cuộc điều đình*

Bá-miên đương gục xuống ghế chợt đứng phắt ngay giậy đội mũ ra đi, Bụng chàng nghĩ việc này chắc tên Đạo rúng tay vào, nên lại thẳng nhà,

vào không gõ cửa, Đạo ở trong nhà đi ra trông thấy rất mình muốn tránh mặt nhưng Bá-Miên đứng chặn lấy cửa chào nói :

— Hôm nay tôi lại muốn hỏi tiên sinh một việc.

Đạo biết cơ không chốn được cũng gượng cười nói :

— Đại quan có điều gì hỏi, bỉ nhân xin sẵn lòng rúp.

Bá-miên cố làm mặt vui vẻ nói :

— Sà-công thấy người quản lý về rồi lấy làm mừng lắm. Hẳn tiên đã lĩnh tiền rồi.

Đạo nín lặng không nói gì. Bá-miên nói tiếp.

— Sà-công thấy phu-nhân đi mất lấy làm buồn bực lắm.

Đạo ngạc nhiên nói :

— Việc ấy chúng tôi không biết.

— Tôi chắc tiên sinh biết vì tên mã phu hẳn đã nói với tiên sinh.

Đạo nói :

— Tôi có biết gì đâu mà cũng không quen tên mã phu nào.

Bá-miên nói một mình :

— Thế thì chẳng may cho người ra vàng quá.

— Chá may làm sao ?

— Không những chẳng may mà lại có phần nguy hiểm vì tên thợ nề nhà Sà-công bị giết, mà tên

mã phu tự nhiên trốn đi.

— Việc ấy can hệ gì đến bọn chúng tôi ?

— Sà-công cho mật thám đi rò các nhà người Hoa kiều ở.

— Cho tha hồ mà khám có việc gì mà sợ.

Bá-miên đứng giậy nhìn vào tận mặt **Đạo** mà rằng :

— Phải nhưng thế này mới nguy. Họ ngờ tên mã phu giết **Phi-lệ** và **Y-linh** rồi trốn ra đằng cửa hang ở trong nhà số vườn Sà công. Nay tôi bảo thực. Nếu tiên sinh giả lại **Phi-lệ** và **Y-linh** thì thôi nhược bằng không giả lại thì có phần nguy hiểm to cho người hoa kiều lắm đây,

— Việc gì mà nguy hiểm to ?

— Vì cái cửa hang kia can hệ lắm.

Đạo bấy giờ mặt hơi thất sắc. **Bá-miên** thấy thế càng làm rả nói :

— Cửa hang kia hình như có tay người lấp lại.

— Vì sao lại lấp, chắc có sự gì huyền bí. Nên Sà-công cho gọi một bọn thợ nề phá toang hẳn xem trong có gì. Sau lại cho gọi một đội lính chui vào tận nơi kiểm soát từng tí xem có ai ở trong ấy không ?

Đạo bấy giờ mặt sạm như chàm đồ, tay móc túi, **Bá-miên** chắc hẳn sắp giờ dao muốn giết, liền cười nói

— Xin tiên-sinh chớ có rại rột, ở nhà Sà-công hiện đã có hàng trăm người biết việc này, chưa hôm nay đúng 12 giờ thì thợ nề đến phá bức tường ra, giết tôi cũng vô ích thôi

Đạo vội nắm lấy tay Bá-miên nói :

— Nếu ông ngăn việc phá tường thì muốn lấy bao nhiêu tiền tôi cũng xin đưa.

— Tôi chả lấy gì, chỉ xin tiên sinh giả lại Y-linh và Phi-lệ thôi. Có thuận thì phải mau mau lên kéo việc đến nơi hối không kịp.

Đạo ngần ngại. Bá-Miên thấy thế ra ý cả quyết mà rằng : chỉ có thế thôi, phải giả, nhờ ngay cho tôi.

Đạo gãi tai nói : khó lắm.

Tiếng « khó lắm » đủ làm cho Bá-miên rằng là Phi-lệ và Y-linh còn sống. Chàng mừng quá càng rọa già :

Khó cũng phải làm, vì nếu không thuận sau có xảy ra việc gì thì chớ trách.

Đạo nói : được, nhưng phải thề với tôi, không được nói truyện với ai, không thì việc hỏng mất.

— Tôi xin thề,

— Được, rồi tôi bảo giả Phi-lệ và Y-linh.

— Tôi muốn đi với tiên sinh để mang hai nàng về.

Đạo ngần ngừ hồi lâu rồi nói ;

— Được, chiều hôm nay ông lại đây. Vì tối đi mới tiện,

— Đi đó bao nhiêu lâu ?

— Không thể biết trước được.

— Được, rù thế nào trong tám hôm nữa tôi không về thì Sà-công sẽ cho phá toang bức tường kia.

— Nếu thấy hai nàng về thì thôi chứ.

— Thì sẽ lấp hẳn lại,

Đạo rất Bá-miên lại trước ban thờ bắt thề rằng: Nếu không được như nhời sẽ bị chết đâm chết chém, Thề xong Đạo cũng thề,

Lúc ra về còn răn lại kỹ rằng: chớ bảo thợ phá tường vội và nếu tìm được hai nàng phải bảo giữ kín cho đừng nói chuyện cho ai biết trông thấy những gì. Bá-miên gật đầu nói được rồi chào ra về.

XVII. — *Hi vọng*

Chàng vừa đi đường vừa nghĩ: ta đã rọa tên khách rằng sắp có thợ lại phá tường, chắc chốc nữa y cũng cho người đi rò xem hư thực thế nào. Nếu chả có gì cả thì việc không thành mất. Nghĩ xong về nhà đánh giầy nói gọi người cai thợ nề bảo phải cho 100 người thợ đến 12 giờ chưa lại nhà Sà-công có việc cần,

Sà-công ở nhà đoona nói truyện với trình thám Gia-Mỹ thì thấy có chuông aoi. Chạy ra thấy ở

trước cửa một toán thợ nề, cầm cuốc, sêng nói truyện rầm rầm. Sà-công bật cười nói :

— Lấp một cái hang nhỏ tí, cần gì phải gọi bấy nhiêu người ?

Người cai thợ nề nói :

— Ngài có đánh giây nói gọi anh em chúng tôi lại để phá bức tường ngoài vườn.

Sà-công ngạc nhiên toan nói thì lại thấy một toán thợ nề nữa lại nói :

— Chúng tôi vâng lệnh đến để ngài sai bảo.

Sà-công tức mình không hiểu đầu đuôi ra sao cả thì Bá-miên ở đâu chạy lại nói to lên rằng :

— Chính tôi cho gọi các người này lại.

Rồi quay lại bảo nhà trình-thám rằng :

— Xin ngài bảo các bộ hạ ở lại cả đây.

Rồi lại quay lại bảo Sà-công rằng :

— Xin tôn ông cho các người này về đừng phá bức tường kia vội.

Sà-công không hiểu ra sao cả nói :

— Đã gọi người ta đến rồi lại đuổi về nghĩa là gì?

Bá-miên bèn thuật chuyện lại nói là làm ra như thế cho bọn da vàng phải kinh hồn, vì sau bức tường kia có điều gì bí hiểm, và hẹn Sà-công rằng trong tám hôm không thấy chàng về thì cho thợ phá bức tường, sẽ thấy nhiều điều bí mật.

Sà-công mừng nói :

— Nếu tôi tìm được Y-linh thì không động chạm gì đến bức tường nữa.

— Ta phải phòng sa mới được.

— Để tôi làm ra 20 bản kể rõ sự tình gửi 20 trạng sư, kéo nhờ tôi cũng bị bắt thì họ biết đường mà tìm.

Hai người nói chuyện xong bèn cho cả thợ, và cảnh sát về. Bá-miên từ giả nói :

— Tôi đi chuyến này rữ nhiều lạnh ít, nhưng dù thế nào tôi cũng không sợ.

Sà-công cảm ơn cầm tay nói :

— Ông tận tâm quá, tôi rất cảm phục và cho mau được thành công. Bao giờ ông đi ?

— Tối hôm nay.

— Đi đâu ?

— Tôi đã hứa không nói chuyện với ai cả.

— Thế thì tối ông lại soi com với tôi rồi hãy đi cũng không muộn.

Bá-miên chào rồi về. Ra đường gặp Đạo đường ngấp nghé sau hàng rào, Thấy Bá-miên chạy ra hỏi :

— Tôi lo quá, bọn thợ không làm việc hôm nay chứ ?

Bá-miên làm mặt khó khăn nói :

Họ đang phá tường, tôi nói mãi với Sà công y mới chịu thôi, Tiên sinh chớ ngại, chưa phá

được mấy tí.

Đạo bấy giờ mới yên giấc. **Bá-miên** lại nói :

— **Sà-công** có nói với tôi rằng nếu không tìm thấy **Y-linh** và **Phi-lệ** thì y lại phá tường, y lại nói nếu mấy hôm nữa tôi không về thì y cũng bắt phá, y lại viết thơ báo các trạng sư nếu y bị bắt đi thì cứ việc phá tường ra xem.

Đạo biết hai người đã phòng xa cẩn thận không biết làm thế nào đành chịu mà rằng :

— Ông đã giữ nhời, tôi cũng xin giữ nhời nhưng mà đi lần này có phần nguy hiểm lắm. Tối tại nhà tôi và cốt nhất là chớ có cho ai biết.

Tối 6 giờ **Bá miên** lại ăn cơm nhà **Sà-công** xong rồi từ biệt ra về. **Sà-công** hỏi :

— Ông đã có súng và tiền chưa ?

— Thừa có đủ cả rồi.

Nói xong chào rồi về. **Sà-công** đợi cho đi khỏi rồi lấy mùi soa lau nước mắt nói :

— Trời ơi, biết bao giờ ta lại thấy mặt **Y-linh**. Than ôi, cái sầu tử biệt không khổ bằng cái nỗi sinh ly. Không biết **Bá-miên** đi có ăn thua gì không ?

XVIII. — Cuộc du lịch lạ đời

Lệ Á-dông đến tối đóng cửa kín mít nên phố khách vắng teo từ 7 giờ. **Bá-miên** đến nhà **Đạo**, chào xong rồi lao thẳng vào trong buồng ngủ bảo

thay đổi quần áo xong lấy rao cạo gọt cả râu đi. Rồi lại lấy một cái đuôi sam giả buộc vào đầu, Tô điểm xong Bá-miên nhìn vào gương không nhận được là mình nữa. Đạo nói :

— Như thế những người Trung hoa mới không biết được ông là người Pháp hay người Mỹ. Từ giờ phải nói tiếng Trung-hoa.

Bá-miên nói : ta đi chứ.

— Thong thả đợi cho thật tối rồi hãy đi. Ông sao mà nóng nảy quá.

Hai người ngồi hút thuốc, đến 8 giờ rồi Đạo đứng dậy nói :

— Thôi ta đi.

Miêng nói tay rắt vào trong phòng mặc áo bên cạnh Bá Miên ngạc nhiên hỏi :

— Đi đằng nào, sao lại vào trong nhà ?

Đạo nín lặng lấy tay đẩy cái tủ ra. Sau tủ có một cánh cửa sơn lẫn màu tường. Người không thể nom và biết được. Đạo lấy tay ấn vào một góc thì cửa mở toang ra có lối đi vào tối om. Hai người vào, lần lần đi được một quãng thì đường đất rộng rãi, đi quanh, đi quần ngót một giờ thì đến một lần cửa nữa. Đạo gõ sẽ ba cái thì cửa mở ra, rồi hai người cùng vào. Đi hồi lâu lại qua lần cửa nữa. Lần nào người canh cửa cũng sụp lạy, mặt rập xuống đất. Bá Miên nghĩ chắc tên

này là một võ quan to nên mọi người mới tôn kính như thế. Đi một lúc thì đến một cái cửa sắt to, mở ra thì bên kia có đèn thấp chói lọi. Rõ ràng một phố sá khách, kẻ đi người lại tấp nập, có nhà cửa có xe kéo, có hàng bán dong, thật là một tỉnh thành ở dưới đất. Đạo gọi một cái kiệu rồi mời Bá miên lên cùng ngồi, kiệu đi qua các phố sá, ai trông thấy đều chánh đẹp ra hai bên. Phu kiệu thỉnh thoảng thấy chỗ nào đông, quá thì hét to lên rằng ;

— Lui ra, có đại Quan trẩy.

Bá miên hỏi ; ở dưới này thì thõ vào đâu ?

— Các ống khói thông lên các hàng cao lâu trên Cô uyên là để cho khí giới vào, Cái thành này nguyên là một cái hang thiên tạo nên bọn Hoa-kiều chúng tôi xuống ở, vì ở lẫn với các người mỹ khó chịu lắm, ở đây tha hồ tự ro không ai làm gì được. Tôi nói thật cho ông biết vì ông đã thề không nói với ai, cái hang ở nhà Sà công chính là một lối xuống rười này nên tôi rất sợ phá ra thì mọi người biết.

Phút chốc kiệu đỗ trước một tòa nhà rực rỡ làm kiêu á đông, Đạo mời Bá miên vào phân ngôi chủ khách rồi bảo pha nước. Trong nhà bày biện sa hoa như nhà một vị quan to vậy. Bá miên uống nước song bảo Đạo rằng ;

Ta đi tìm Phi Lệ và Y linh chứ ?

— Vâng để tôi cho người đi tìm,

Nói xong đánh một tiếng cồng. có tên đầy tớ chạy ra vái lạy nói :

-- Bẩm đại quan sai gì ?

Đạo nói : Cho gọi chánh cảnh sát là La Vũ lại đây.

La vũ lại, Đạo nói : Người xem trong phố sá có người đàn bà mỹ nào, rất lại cho ta. La vũ tưởng quan muốn bắt hầu rượu nên vâng lời đi ngay.

Đạo quay lại bảo Bá-Miên rằng: Tôi cũng không biết 2 nàng ở đâu, vì đây có một bọn chỉ đi ăn chộm người để tôi sai La vũ đi tìm chắc có. Bây giờ ta sẽ mua lại. Mọi người vẫn tưởng tôi mua làm ti thiếp chắc phải bán rẻ, bây giờ ta nên nằm hút thuốc phiện mà chờ tin tức,

Nói xong rời bàn đèn ra hút khói um, Bá miên vừa mệt vừa ngủ phải hơi thốc phiện thành ra nằm ngủ quên lúc nào không biết, Lúc tỉnh giấc thì Đạo, đi đâu mất thì thấy tên người nhà bụng com nên nói :

Quan lớn đương bận việc, bọn tôi bụng com lên ngài rừng

Bấy giờ Bá miên bụng đã đói, thấy com ăn liền. Ăn xong tự nghĩ : « Ta đã cải trang và biết nói thạo tiếng trung hoa nên ra phố chơi may ra tìm

được hai nàng, » Nghĩ xong mở cửa ra đi, có ý nhận lối ra vào cho khỏi lạc. Hàng phố ở đây cũng xầm uất như ở tỉnh Cô-Uyên: chỗ bán tạp hóa, chỗ bán cao lầu, nơi bán sách, nơi bán thuốc.

Người lại đồng đúc, chàng cố len lối ra một phố vắng, đi quanh quẩn hồi lâu sợ lạc bèn phải lộn lại giờ về nhà. Cửa dinh không thấy có lính canh nên ra vào rất tự do,

Vào trong nhà thấy Đạo đương nằm hút thuốc, thấy Bá-miên về ngồi dậy bảo rằng :

— Sao ông đại dột thế ? Nếu người ta biết thì không những ông bị hại mà đến tôi đây cũng nguy.

Bá-miên nói :

— Những cảnh sát của ông vô dụng quá nên tôi phải đi tìm lấy.

— Cảnh-sát của tôi giỏi lắm, rồi ông xem,

Nói xong đánh một tiếng cồng thì có tên đầy tớ dắt Phi-lê ra. Nàng bấy giờ ăn mặc rách rưới trông rất tiều tụy. Thấy Bá-miên không nhận được là ai, sau nghe chàng gọi đến tên thì chạy lại ôm lấy mà khóc nức nở. Chàng bèn kể cho Phi-lê nghe hết đầu đuôi. Phi-lê mừng rỡ nói :

— Ai ngờ chàng cái traag giỏi như thế này. tôi thoát trông không tài nào nhận được.

Nàng bèn kể truyện lại cho Bá-miên nghe, tự khi bị bắt phải dốt ở trong cái buồng tối không biết

ngày tháng là gì nữa,

— Bà-miên hỏi :

— Sao nàng lại về đây được ?

— Tôi thấy họ nói với nhau rằng đại quan muốn dùng một người đàn bà Mỹ là tỳ thiếp, về đến đây gặp Đạo nói truyện đầu đuôi mới biết là chàng xuống đây để cứu tôi ra,

Bà-miên cũng kể cho nàng nghe rằng : chàng đã hết sức dọa nạt nên Đạo mới phải nhận nhời đi tìm nàng và Sà phu nhân,

XIX. — Mạo hiểm

Mấy hôm dòng rã không thấy tin tức Y-linh ở đâu, Bà-miên và Phi-lệ chờ đợi đã sốt ruột. Đạo cũng không mấy khi giáp mặt nên ít khi được hỏi han. Ở ít lâu Bà-miên dần dần quen thuộc mọi chỗ, bèn mạo hiểm đi tìm lấy một mình. Một hôm Bà-miên đánh bạo vào một nhà thợ cạo hỏi thăm rằng :

— Ở đây có chỗ nào bán tỳ thiếp không ?

Người thợ cạo hỏi :

— Ông muốn người nước nào ?

— Người nước nào cũng được, hoặc Mỹ hoặc Trung-Hoa quý hồ đẹp thì thôi. Nếu ông làm ơn đưa tôi lại mua một người sẽ xin biếu hoa hồng.

Người thợ cạo nhận nhời đưa chàng đến một nhà gần đấy. Người chủ thấy khách đến biết ý

bèn mời hai người vào trong nhà hỏi :

— Các ngài muốn mua người Tàu hay người Mỹ.

Bá-Miên hỏi ;

— Người hạng nào cũng được quý hồ đẹp và khỏe mạnh thì thôi,

Chủ nhà cười một cách bí mật nói ; Tôi vừa mua được một món rất quý xin để lại hầu ngài.

Nói xong gọi người nhà dẫn một người ra Bá-miên trông ra thì là Y-linh.

Than ôi ! cái nhan sắc mỹ lệ mọi ngày nay đi đâu mất cả quần áo rách rưới mặt nhợt nhạt, mắt lơ dờ. Bá-miên hỏi ;

— Ông lấy bao nhiêu ?

Chủ nhân nói : xin hai trăm mỹ kim.

— Nhẽ ra đáng ngầu ấy thật, nhưng người yếu ớt lắm, tôi chỉ giả cho một chằm hai mươi đồng thôi. ông có thuận thì gọi kiệu để tôi đem đi ngay.

Chủ nhân nghĩ ngợi một chốc rồi đòi trăm rưởi. Ắt thêm người bớt rút cục ngã giá trăm ba. Bá-miên đưa Y-linh lên kiệu quay lại đưa cho người chủ thợ cạo hai mươi mỹ kim hoa hồng rồi lên theo. Kai hai người ngồi vào trong xe thì Bá-miên sẽ nói rằng :

— Phu-nhân ơi, tôi là Bá-miên xuống đây cứu phu nhân ra đây. Nàng Phi-lệ cũng bị bắt tôi đã cứu ra rồi.

Y-linh bấy giờ ngơ ngẩn nghe nói chỉ thở rài, tuôn rơi hai hàng lệ. Hồi lâu mới hỏi rằng ;

— Chồng tôi đâu ? sao không có ở đây, ông đưa tôi về với chồng tôi.

Bá-miên bấy giờ mới kể dần đuôi cho phu nhân nghe rằng : chàng đã đem hết bao nhiêu tâm lực mới cứu được hai người ra khỏi tay quân cường đạo.

Được một lúc đến nhà Đạo. Bấy giờ hàng phố có một cái quang cảnh lạ đời. Người chạy đi chạy lại tấp nập, kẻ cầm dao người cầm gậy nói năng ồn ào. Bá-miên không hiểu chuyện gì. Vào dinh thì gặp Phi-lệ hốt hoảng chạy ra nói ;

— Ông ơi, nguy quá, bọn Hoa-kiều biết rằng Đạo rất một người ngoại quốc xuống đây, nên nổi giận tìm y để tra tấn. Chúng ta nên liệu đường tẩu thoát, không có thì chết cả.

Bá-miên sợ hãi vội rất hai người chạy quanh chạy quẩn đến một phố vắng người không có nhà cửa mới yên dạ. May sao chàng lại đi vào cái lối Đạo đã rất qua để xuống thang hầm, nên cứ lần qua mấy tầng cửa đều tận nhà Đạo. Khi mở cái cửa cuối cùng thì bỗng nhiên có một tiếng ầm

như giò long đất lở, hai người ngã xuống ngất đi hồi lâu.

Khi tỉnh dậy Bà-miên thấy mình nằm trên giường đầu bịt băng. Đương băng khuâng thì nàng Phi-lệ ở đâu mở cửa đi vào, Nàng cầm tay chàng mà rằng :

— Chúng ta thật chết hụt, khi sắp qua cái cửa hầm cuối cùng thì thành Cô-uyên có có trận động đất tột và phu nhân chỉ sợ ngất đi hồi lâu còn chàng thì bị thương ở đầu nhưng không sao.

Bà miên bấy giờ cầm tay nàng Phi-lệ muốn thò lộ chân tình thì nàng sẽ lấy tay bịt mồm chàng mà nói :

— Chàng sao nóng nảy thế, bây giờ hãy nên tĩnh dưỡng cho được như thường. Ngày xuân ta hãy còn giải, việc gì mà vội, Nói rất lời cửa mở toang, Sà-ly-tôn khoác tay Y-linh đi vào nói :

— Chúng tôi trông mong chẳng bao lâu ông khỏi và tháng sau cho chúng tôi được dự lễ thành hôn. Chúng tôi lại đây để thăm ông và để biếu đôi tân nhân một món quà. xin chư tân nhân chớ từ chối.

Nói xong Y-linh hai tay nưng một hộp trong có một chuỗi kim cương giá đáng mười vạn phát lạng.

HẾT

SẼ IN TIẾP THEO

Quyển « Tục Thành Bí Mật » là chuyện tả những cuộc mạo hiểm mà chàng Bá-miên và nàng Phi-lê đã trải qua rồi đều được giàu có mà về nước Pháp, chuyện rất hay.

ĐANG IN (của Trúc-Lâm dịch)

BÁT TIÊN ĐÔNG DU. (Truyện Tàu) Các vị tiên đánh nhau bằng phép rất hay.

SẮP CÓ

CÁI HOA HỒNG DÂY MÁU. (Trình thám tiểu-thuyết của Vân-quang dịch)

TIẾNG THẦY NGƯỜI. (Trình thám tiểu thuyết của Trúc-Lâm dịch)

ĐÃ XUẤT BẢN

NGƯỜI MỘT CHÂN. của Trúc-lâm dịch, Trọn bộ 3 quyển Mỗi quyển giá... 0 ₡ 05

BẠCH-KHUÊ CHỈ. Truyện Tàu của Phúc-Nguyên dịch. Đã có quyển thứ : 1, 2, 3.

Ai muốn mua buôn xin lại số 101 Phố Henri d'orléans sẽ tính giá rất hạ.

Certifié conforme au tirage
s'élevant à mille exemplaires
Ernie-Lain

Hanoi le 31 Mai 1929.

AU PORTRAIT VIVANT

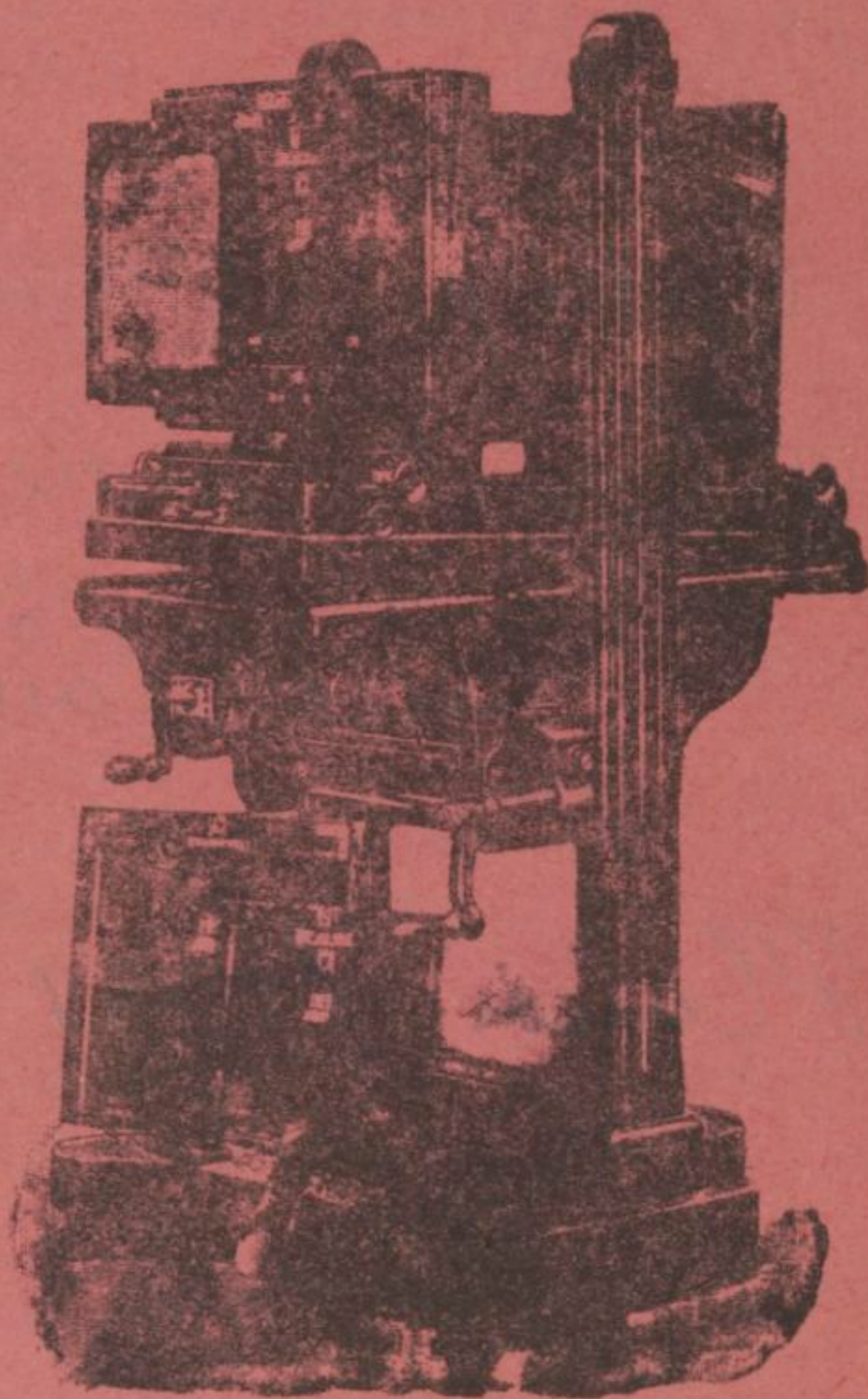
PHOTOGRAPHIE ARTISTIQUE

Portrait en tous genres

Travaux d'amateurs, travaux d'arts

Agrandissements, retouches artistiques très soignées

Simili écaïl et émail

PIERRE PHAN CAO LUYÈN

Photographie spécialiste

Opérateur sortant des grandes maisons de Paris

33 Boulevard Francis Garnier

HANOI — TONKIN